24.10.2016 г. / 10:29:13

Вяра

24.10 по еретическия, †11 октомври по православния календар - Св. апостол и дякон Филип от 70-те, един от седемте дякони. Св. мъченици Зинаида и Филонида. Св. преподобни Теофан Изповедник, епископ Никейски - Начертаний, съставител на канони

В памет на свети апостол Филип (I в.)

Свети апостол от седемдесттте Филип. Фрагмент от стара стенопис. Косово, Сърбия

Свети апостол Филип бил роден в Кесария Палестинска. Той встъпил в брак и имал четири дъщери, които пророчествали (Деян. 21:9). Впоследствие той бил избран от светите апостоли за дякон и след ръкополагането си едновременно със свети първомъченик архидякон Стефан започнал с цялото си усърдие да служи на вярващите, като се грижел за нищите и вдовиците. След гонението срещу

Иерусалимската църква, когато свети Стефан бил убит и всички християни, с изключение на дванадесетте апостоли, се разпръснали по иудейските и самарийските области, в Самария по същото време пристигнал и свети Филип. Тук той проповядвал Христа и всички самарийски жители се вслушвали в проповедта му. Свети Филип потвърждавал проповедта си с много чудеса, изцелявал всякакви болести и прогонвал лукавите духове, които излизали от хората с вик. И тогава в града настъпила голяма радост, защото онези, които приемали проповедта на Филип и повярвали в истинския Месия, се изцелявали не само от телесните, но и от душевните недъзи. По това време там имало и един много знаменит и прославен влъхва на име Симон, който изумявал цяла Самария с вълшебствата си и всички го почитали като велик. Виждайки големите знамения и чудеса, извършвани от филиповите ръце и слушайки благовестието на светия апостол за Царството Божие и за името на Иисуса Христа, Симон повярвал и се кръстил заедно с другите (Деян.8:5-13).

Веднъж на апостола се явил ангел Господен и му заповядал да тръгне на юг по пътя от Йерусалим за Газа. По пътя свети Филип срещнал един етиопец, евнух на етиопската царица Кандакия, който се завръщал в Газа, намираща се под негово управление, от Йерусалим, където бил на поклонение. Евнухът седял в

колесницата си и
четял пророчески книги. Апостолът го научил на вярата в нашия Господ Иисус Христос и като продължил пътя си заедно с него, го кръстил.

След кръщението на евнуха апостол Филип бил грабнат от ангел и пренесен в Азот, и проповядвал словото Божие във всички градове по пътя си, докато не стигнал в Кесария. Тук той имал собствен дом, в който известно време живял заедно с четирите си дъщери - пророчици. После отново се завърнал в Йерусалим. Светите апостоли го поставили за епископ и го изпратили да проповядва в Мала Азия, в град Тралия. Там апостол Филип обърнал мнозина към Христа, извършил големи чудеса и, достигнал дълбоки старини, се преставил в Господа.

Тропарь апостолу от 70-ти Филиппу, одному из семи диаконов

глас 3

Апо́столе святы́й Фили́ппе,/ моли́ Ми́лостиваго Бо́га, да прегреше́ний оставле́ние// пода́ст душа́м на́шим.

Кондак апостолу от 70-ти Филиппу, одному из семи диаконов

глас 4

Язы́ков лове́ц пречу́дный и ученико́в Христо́вых собесе́дник,/ апо́столов предизбра́нный,/ Фили́пп днесь ми́ру исцеле́ний пода́ет бога́тство,/ покрыва́ет от обстоя́ний того́ хва́лящия. / Тем согла́сно зове́м ему́:// спаса́й вся моли́твами твои́ми, апо́столе.

(Пречудният ловец на народите и събеседник на Христовите ученици, предизбраният от апостолите Филип днес дава богатството от изцеления на света и предпазва

от беди възхваляващите го; затова заедно зовем: спаси всички с твоите молитви, Апостоле.)

В памет на светите мъченици Зинаида и Филонила (I в.)

Свети мъченици Зинаида и Филонила. Фрагменти от стара стенопис. Косово, Сърбия

Светите сестри Зинаида и Филонила произхождали от Тарс Киликийски и били роднини на апостол Павел.

Като оставили майка си и се отказали от имуществото си, те изучили лекарското изкуство и вършели наистина апостолско дело.

Сестрите дошли в град Деметриада и се заселили в околностите му в една пещера. Тук света Зинаида лекувала всякакви недъзи, а света Филонила, отдала се на пост и бдения, извършвала големи чудеса.

Една нощ езичници ги нападнали и ги убили с камъни. Така те мирно починали в Господа и в блажен сън се преселили в небесните обители.

Тропарь мученицы Зинаиды Тарсийской

глас 4

Агница Твоя, Иисусе, Зиноидо, зовет велиим гласом: Тебе, Женише мой, люблю, и Тебе ищущи страдальчествую и сраспинаюся и спогребаюся Крещению Твоему и стражду Тебе ради, яко да царствую в Тебе и умираю за Тя, да и живу с Тобою; но яко жертву непорочную приими мя, с любовию пожершуюся Тебе. Тоя молитвами, яко Милостив, спаси души наша.

Тропарь мученицам Зинаиде и Филониле Тарсийским

глас 1

А́гницы слове́сныя/ А́гнцу и Па́стырю приведо́стеся муче́нием ко Христу́,/ тече́ние сконча́вше и ве́ру соблю́дше. / Те́мже днесь ра́достною душе́ю соверша́ем, досточу́днии,/ святу́ю ва́шу па́мять,// Христа́ велича́юще.

Тропарь мученице Филониле Тарсийской

глас 4

А́гница Твоя́, Иису́се, Филони́ла/ зове́т ве́лиим гла́сом:/ Тебе́, Женише́ мой, люблю́,/ и, Тебе́ и́щущи, страда́льчествую,/ и сраспина́юся, и спогреба́юся Креще́нию Твоему́,/ и стражду́ Тебе́ ра́ди,/ я́ко да ца́рствую в Тебе́,/ и умира́ю за Тя, да и живу́ с Тобо́ю,/ но я́ко же́ртву непоро́чную, приими́ мя, с любо́вию поже́ршуюся Тебе́. / Тоя́ моли́твами,// я́ко Ми́лостив, спаси́ ду́ши на́ша.

Кондак мученицы Зинаиды Тарсийской

глас 2

Храм твой всечестный, яко цельбу душевную обретше, вси вернии велегласно вопием ти: дево мученице Зинаидо великоименитая, Христа Бога моли непрестанно о всех нас.

Величание мученицы Зинаиды Тарсийской

Величаем тя, страстотерпице Христова Зинаидо, и чтим честное страдание твое, еже за Христа претерпела еси.

Молитва святой мученице Зинаиде Тарсийской

О, прехвальная мученице Христова Зинаидо, благонадежная наша пред Господем предстательнице. Тебе припадаем и молимся: даждь нам быть причастником любве твоея к Богу и ближнему — еюже при жизни святая твоя душа преисполнена бысть. Озари нас истиною, просвети ум и сердце светом Божественнаго учения, научи нас тебе подражати верно, Бога и ближняго нашего любити и заповеди Господа совершати непогрешительно, да чада света явимся воистину. Призри благоутробно на всякую душу верных твоих почитателей, милости и помощи твоея ищущих. Буди всем нам в болезнех целительница, в скорбех утешительница, в печалех посетительница, в бедах и нуждах помощница, в час же смертный милостивая покровительница и защитительница и всем вся прошения ко благу исполни. Да при помощи молитв твоих даждь нам спасение вечное получити и Царствие Христово унаследовати, славяще дивнаго во святых своих Бога, Отца и Сына и Святаго Духа во веки веков. Аминь.

Житие на преподобния Теофан, изповедник и създател на канони († ок. 850 г.)

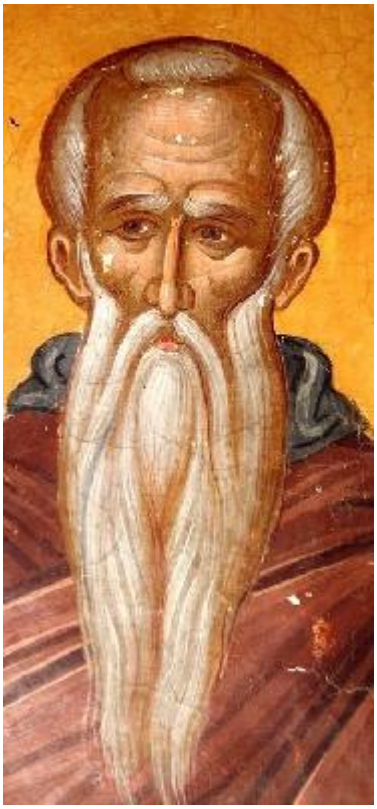

Свети преподобни Теофан Изповедник Начертани. Фрагмент от стара стенопис. Гърция

Преподобният Теофан се родил в Палестина от благочестиви родители. Те били хора богобоязливи и особено усърдни в страннолюбието. Свети Теофан имал брат, впоследствие заради понесените от иконоборците страдания наречен Начертани.

Родителите се погрижили Теофан и Теодор да бъдат обучени на книжната мъдрост и братята станали изкусни философи.

Разбрали суетата и непостоянството на света, "защото е преходен образът на този свят" (1Кор.7:31),, те оставили всичко, отишли в Лаврата на свети Сава (има се предвид Лаврата на св. Сава Освещени) и се посветили на монашеския живот, в който се подвизавали ревностно, преуспявайки в

молитвите и всички добродетели. За своя добродетелен живот Теофан бил удостоен с презвитерски сан.

По това време започнало безбожното гонение на светите икони, което развълнувало цялата Божия Църква. Заради почитането на светите икони много християни били подложени на мъчения и гонения. Тогава Иерусалимският патриарх изпратил тези премъдри учители и защитници на православието като агнета сред вълци при император Лъв Арменец, за да изобличат нечестието му. Когато пристигнали в Константинопол и застанали пред богопротивника, те дръзновено го изобличили в злочестие.

Братята философи много пострадали заради това и не само от императора Лъв Арменец, но и от приемниците му - императорите Михаил Валвос и Теофил. Те понесли много различни мъчения, рани и окови, глад и жажда, заточение, жигосване на лицата и други безчислени страдания. Повече от две десетилетия, от 817 до 842 година, те били мъчени и преследвани от иконоборците. Сред тези бедствия свети Теодор се представил на Господа (около 840 г.), а Теофан дочакал настъпването на мира в Църквата.

Михаил, синът на византийския император Теофил, който приел заедно с майка си Теодора скиптъра на византийските императори, възстановил почитането на светите икони, внесъл ги в Божиите църкви и с големи почести върнал от заточение всички свети мъже, пострадали за иконопочитанието. Тогава се завърнал и свети Теофан и след като бил ръкоположен от патриарх Методий, който унищожил иконоборческата ерес, бил назначен на митрополитската катедра на Никейската църква.

Свети Теофан съставил тържествен канон за почитането на светите икони и оставил на Христовата църква много други полезни писания. От този земен живот той се преселил при

Господа (около 850 г.) и след много страдалчески подвизи сега блаженства в небесните обители.

Тропарь преподобнаго Феофана епископа Никейского

глас 8

Православия наставниче,/ благочестия учителю и чистоты,/ вселенныя светильниче, архиереов богодухновенное удобрение,/ Феофане премудре,/ ученьми твоими вся просветил еси, цевнице духовная,// моли Христа Бога спастися душам нашим.

Кондак преподобнаго Феофана епископа Никейского

глас 2

Возгремев Христово Божественное воплощение,/ безплотныя враги до конца обличил еси,/ чудне Феофане. / Сего ради вси верно и благочестно вопием ти:// моли непрестанно о всех нас.

(Възгласил Божественото Христово въплъщение, си изобличил докрай безплътните врагове, чудни Теофане, затова всички с вяра, благочестно ти зовем: моли непрестанно за всички нас.)

Възпоминание за чудото от иконата на Господ Иисус Христос

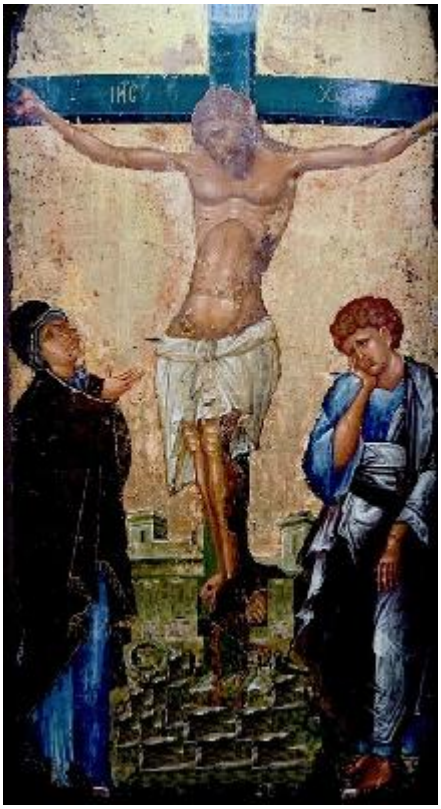

В град Берит, близо до еврейската синагога живеел един християнин, който притежавал икона на нашия Господ Иисус Христос. След известно време той си купил друга къща и се преселил в нея, като пренесъл от предишния си дом всичко, освен иконата на Господа, която оставил там по особен Божий промисъл. След християнина в къщата се заселил един евреин и заживял, без да забелязва светата икона.

Веднъж той поканил на обяд един свой приятел, също евреин. По време на трапезата гостът погледнал стената, забелязал иконата и казал на стопанина:

- Как ти, евреинът, държиш в дома си тази икона?

Стопанинът взел да се кълне, че дотогава не я забелязвал. А гостът, като си отишъл, наклеветил приятеля си в синагогата.

- Този човек - казал той - макар че е евреин, държи в дома си икона на Иисус Назорей.

Тогава всички присъстващи страшно се възмутили, но не предприели нищо в същия ден, защото вече настъпвала вечерта. На сутринта еврейските свещеници и стареи се събрали и отишли в дома, в който се намирала светата икона. Те шумно влезли в къщата, взели иконата и я изнесли навън. Застанали около нея и решили да я поругаят така, както бащите им поругали Изобразения на нея. Те започнали да плюят върху иконата и да удрят изобразеното Лице на Иисус

Христос, а после казали:

- Чували сме, че бащите ни са Го разпнали на дърво. Да направим и ние същото с тази икона.

Те взели гвоздеи и приковали иконата към едно дърво там, където били изобразени ръцете и нозете. После надянали на една пръчка гъба, напоена с оцет, и я допрели до устата на Господа, а накрая донесли копие и заповядали на един от тях да пронижe ребрата на Господа. И щом той пронизал иконата с копието, от нея веднага потекла кръв и вода. Като видели това чудо, присъстващите били обхванати от голям страх. Те събрали кръвта и водата в съдове и решили да доведат слепи, хроми и бесновати, за да ги помажат с тази кръв.

- Ако получат изцеление - казали те, - ние ще повярваме в Разпнатия.

Тогава донесли един хром по рождение и след като го помазали с кръвта, изтекла от светата икона, той веднага оздравял. После довели слепци и много бесновати, които се освободили от недъга си, след като били помазани с тази кръв.

Като чули за това, жителите на града побързали да видят чудото. Те взели със себе си всички болни, разслабени, прокажени, които също получили изцеление. Тогава всички евреи повярвали в нашия Господ Иисус Христос. Те паднали пред образа на Господнята икона и със съкрушение казвали:

- Слава на Тебе, Христе, Сине Божий, Който вършиш такива чудеса! Слава на Тебе Христе, Когото нашите отци разпнаха, но в Когото ние вярваме сега!

После всички евреи от този град - мъже, жени и деца, отишли при епископа и започнали да го молят да ги просвети със свето кръщение. Те му показали иконата, от която изтекла кръв и вода, и разказали за поругаването. Епископът видял

искреното им покаяние и ги кръстил заедно с жените и децата им, а синагогата превърнал в църква на нашия Господ Иисус Христос. И всички жители на града се възрадвали, не само защото много болни получили изцеление, но и затова, че неверните евреи се кръстили и признали светата вяра заради чудото, станало с иконата на Господа.

Затова всеки трябва с вяра и любов да се покланя пред светите икони и особено пред иконата в чест и слава на Божественото Лице, станало Богочовека и нашия Господ Иисус Христос, на Когото с Бог Отец и Светия Дух трябва да въздаваме поклонение вовеки веков. Амин.

Възпоминание за Седмия вселенски събор († 787 г.)

На единадесети октомври (*по църковния календар*) светата Православна Църква извършва възпоменание за светите отци от Седмия вселенски събор. Повод за свикването му от благочестивата царица Ирина и Константинополския патриарх Тарасий била така наречената ерес на иконоборците.

Началото на тази ерес се отнася към времето на император Лъв Исавър, който издал указ да се изнасят светите икони от църквите и домовете, да се изгарят на площадите, а и да се

унищожават изображенията на Спасителя, Божията Майка и светите угодници, поставени на публични места в градовете или върху стените на храмовете. Когато народът започнал да пречи на изпълнението на указа, Лъв повдигнал гонение и против ревностните почитатели на светините. Веднага било заповядано да бъдат убивани всички, които се събират на тълпи. И мнозина, особено жени, паднали в този ден от мечовете на иконоборците заради своята любов и ревност към светите икони. После императорът заповядал да бъде закрита висшата богословска школа в Константинопол и с това лишил православните от онова победоносно оръжие в борбата с иконоборците, което те умеели да извличат от сериозното богословско образование. Някои византийски историци разказват даже, че със същите цели той изгорил и богатата библиотека при школата. Но навред гонителят срещал рязко противодействие срещу своите разпореждания. От Сирия, от Дамаск, против тях писал свети Иоан Дамаскин. След смъртта на Григорий II от Рим продължил да пише приемникът му папа Григорий III. А от много други места на указите отвръщали дори с въстания.

Синът и приемникът на Лъв, Константин Копроним, без да отстъпва от насоката, възприета от баща му по отношение почитането на светите икони, решил да въздейства най-вече върху духовенството, защото навсякъде дейни противници на иконоборците били предимно епископите и монасите.

За тази цел той се постарал да свика събор, на който иконопочитанието било осъдено. Като непосредствена последица от лъжевселенския събор, иконите били изхвърлени от църквите и повечето от тях били изгорени, живописните и мозаечните свещени изображения по стените на храмовете били покрити с вар. Не избегнал тази участ дори великолепният Влахернски храм на Божията Майка, на чиито стени най-добрите художници изобразили целия земен живот

на Богочовека, всички Негови чудеса, всички събития от Евангелската история, завършващи със слизането на Светия Дух върху апостолите. От гонението против иконите Копроним преминал към преследване на светите мощи - заповядано било те да се изхвърлят. Така постъпили например със светите мощи на великомъченица Евфимия. Заедно с гробницата те били изнесени от храма и хвърлени в морето, а посветеният на мъченицата великолепен Халкидонски храм бил превърнат в казарма. Като смятал монасите за главни защитници на иконопочитанието, Копроним решил да закрие всички манастири. Много от манастирите на Константинопол, начело със знаменитата Далматска обител, били превърнати в казарми или разрушени. Голяма част от монасите били подложени на мъчения. При това обикновено разбивали главите им със същите икони, в защита на които те се обявявали.

При царуването на приемника на Копроним, Лъв IV, иконопочитателите можели да въздъхнат малко по-свободно. Но иконопочитанието възтържествувало напълно едва при императрица Ирина, заела след смъртта на съпруга си Лъв IV престола, тъй като синът ѝ Константин бил още малолетен. Преди всичко тя върнала от заточение всички монаси, а повечето епископски катедри предоставила на ревностни иконопочитатели. После възвърнала на светите мощи всички почести, отнети от иконоборците. Но императрицата съзнавала, че всичко това все още е недостатъчно за възстановяването на иконопочитанието. Необходимо било да се свика вселенски събор, който да осъди събора, свикан от Копроним, и да възстанови истината на иконопочитанието. За това особено настоявал при избирането си на патриаршеския престол свети Тарасий.

- Ако на императрицата наистина е угодно - заявил той, - Тарасий да поеме бремето на патриаршеското управление, аз

ще се съглася, но само с условието да се свика вселенски събор.

Като изслушала обяснението на светителя, императрицата го извела при сенаторите и духовенството, събрали се в Матавърския дворец за избирането на патриарх. В силна и изразителна реч той заявил пред събранието, че ако желаят да приеме патриаршеския престол, трябва да свикат Вселенски Събор за утвърждаване на иконопочитанието. Повечето от присъстващите признали искането му за справедливо и той бил посветен за патриарх в деня на празника на Рождество Христово през 784 г. Скоро от името на императрица Ирина и сина ѝ Константин, поради невръстните години на когото тя управлявала държавата, било пратено послание до римския папа Адриан с покана за събора. Към това послание присъединил и личната си покана патриарх Тарасий. Папата се отказал от честта да присъства лично, но изпратил от свое име двама легати: Петър, протопрезвитера на римската църквата на свети апостол Петър, и игумена на обителта на свети Сава в Рим, който също се казвал Петър. В Константинопол пристигнали и представители на Александрийския и Антиохийския патриарх. Това били старшите им синкели, презвитерите Иоан и Тома. Освен пълномощията от своите патриарси, те донесли и послание от Иерусалимския патриарх, в което той изразявал съгласието си за утвърждаване на иконопочитанието. В столицата били призовани и епископите на Константинополския патриархат. Отначало се предполагало съборът да бъде открит през лятото на 786 година в Константинополския храм на светите апостоли. Всичко било готово за откриването на заседанията, когато изведнъж в навечерието им сред войската избухнал бунт, който попречил съборът да се състои. Той бил открит едва през есента на следващата година (на 24 септември) и вече не в Константинопол, а в близкия град Никея, където се

провел и Първият вселенски събор, в храма “Света София”. Броят на членовете на събора не е установен с точност. Във всеки случай те били повече от триста души, защото под съборните постановления са поставени подписите на 307 епископи. Заседанията започнали с реч на патриарх Тарасий, а после била прочетена императорска грамота към събора. След това пристъпили към разбор на вината на епископите, замесени в иконоборството.

После императорският секретар Леонтий напомнил на събора за необходимостта да изслушат посланията за светите икони на папа Адриан до императора и патриарха. Тези послания повдигат пред нас завесата на дълбоката апостолска древност и изясняват как се отнасяла към иконите по това време светата Църква. След прочитането на посланията представителите на папата пожелали да узнаят дали са съгласни с тях патриархът и всички членове на събора.

Тарасий отговорил, че приема всичко, написано от папата.

- Трябва да се следва това - казал той, - а да му се противоречи, означава да се постъпва неразумно. И ние самите, въз основа на Писанията, умозаключения и доказателства, като изследвахме истината и я познахме от ученията на отците, твърдо и непоколебимо изповядахме и ще изповядваме живописните икони, съгласно древното предание на светите отци, като им се покланяме с гореща любов, защото те са в името на Господа Бога и непорочната ни Владичица Света Богородица, на светите апостоли и всички светии, но поклонението и вярата ще отнасяме към Единия Истински Бог.

- Така учи и целият свети събор - отговорили на неговите думи всички членове на събора.

След това било прочетено окръжното послание на патриарх

Тарасий, написано до епископите и презвитерите на Антиохия, Александрия и Иерусалим при встъпването му на патриаршеския престол, и грамотата на източните патриарси, изпратена в отговор на него. Отците на събора единогласно заявили: “Ние сме напълно съгласни с тях, с любов приемаме и почитаме свещените и достославни икони и им се покланяме.”

В началото на следващото заседание по съвет на патриарх Тарасий било решено да се разгледат всички места в Свещеното Писание, светоотеческите творения и житията на светиите, които могат да послужат като основание за утвърждаването на догмата на иконопочитанието. Сред последните били намерени много повествования за чудеса, станали от светите икони и мощите. Ето някои от тях.

В разказа за мъченичеството на свети Анастасий Персийски се казвало, че при пренасянето на мощите му в Кесария Палестинска, когато хората идвали отвсякъде да ги посрещнат, една жена на име Арета се усъмнила и казала:

- Не се покланям на мощи, донесени от Персия.

След няколко дни светият мъченик се явил на Арета на сън и я попитал:

- Страдаш ли от болест в бедрата?

Тя не успяла да му отговори, че е здрава, защото изведнъж почувствала, че наистина е застигната от болест. Жената дълго се измъчвала от болестта, а после, когато почувствала временно облекчение, започнала да размишлява по каква причина се е разболяла. Така тя прекарала в размисъл четири дни. На разсъмване на петия ден отново ѝ се явил светият мъченик и казал:

- Иди в Тетрапил. Помоли се на свети Анастасий и ще

оздравееш.

Донесли я на посоченото място, и когато видяла иконата на светия мъченик, тя високо извикала:

- Наистина, това е този, когото видях насън.

Тя паднала пред иконата и дълго плакала с покайни сълзи, а после се изправила напълно здрава.

След като пред събора било прочетено повествуването за това чудо, представителите на папата заявили, че тази икона на свети Анастасий и досега се намира в един римски манастир, а Тавроменийският епископ Иоан добавил, че познава една жена от Сицилия, която получила в Рим изцеление от иконата на мъченика.

После Никомидийският епископ Петър съобщил за чудото, станало от иконата на Господа в Берит, и привел повествуването на Евагрий за Едеското чудо от неръкотворния образ на Спасителя. А то било такова.

Веднъж Едеса била обсадена от Хозрой, царя на Персия. От направените по негова заповед огромни насипи воините му обстрелвали жителите на града през градските стени. Обсадените жители решили да прокопаят ходове под насипите и след това да ги подпалят. Но огънят, който палели в тунелите, всеки път угасвал, защото нямало приток на свеж въздух. Тогава едеските граждани взели неръкотворния образ и го донесли в изкопите. Те го оросили с вода и със стичащите се по него капки поръсили тлеещия в накладените дърва огън. Пламъкът ги превърнал във въглен, преминал по-горе и бързо унищожил цялото съоръжение на Хозрой.

Когато прочели това повествувание, четецът от великата Константинополска църква казал:

- Аз самият, недостойният раб, когато посетих Сирия с царските апокрисиарии, бях в Едеса и видях този неръкотворен образ. Верните го почитат и му се покланят.

И много други подобни извлечения от светоотеческите творения били прочетени на следващите заседания. Когато отците на събора, както се изразил патриарх Тарасий, “се наситили на светоотечески свидетелства”, била изнесена една достопочитаема икона, и като я целунали, всички присъстващи на събора отци, произнесли пред нея двадесет и две кратки изречения, повтаряйки всяко по три пъти. В тях всички главни иконоборчески положения били осъдени и предадени на проклятие.

Следващите заседания били посветени на разбор на определенията на лъжевселенския Копронимов събор. Този разбор бил направен много внимателно. През цялото време той се водел чрез две лица, като че две страни: един четял определенията на лъжесъбора, а друг - опровержение на онова, което било лъжливо в тях. Местата от Свещеното Писание, погрешно изтълкувани от Копронимовия събор, сега получили ново тълкуване. Например: от Старозаветното Писание в защита на своите мнения иконоборците посочвали забраната в Десетословието: “Не си прави кумир.”

Отците на събора отговорили на това:

- Изреченията, казани на израилския народ, който служил на телеца и приемал египетските заблуждения, не могат да се пренасят върху Божественото събрание на християните. Възнамерявайки да доведе иудеите в обетованата земя, Бог им дал заповедта: “Не си прави кумир”, защото там имало и идолопоклонници, които се покланяли на демоните, слънцето, луната, звездите и други твари, дори птици, четвероноги и влечуги, но не се покланяли само на Живия и Истинен Бог. Когато по Заповед на Господа Моисей създал Скинията на

събранието, тогава показвайки, че всичко служи на Бога, той направил от злато херувими, подобни на човеците, явяващи образ на разумните херувими.

Също така неправилно били изтълкувани от лъжевселенския събор някои места от светоотеческите творения. В своя защита иконоборците например привеждали такова място от творенията на свети Атанасий Александрийски: “Как да не съжаляваме за почитащите творенията по тая причина, че виждащи се покланят на невиждащи и надарените със слух - на нечуващи? Тварта никога няма да спаси твар.”

Но съборът разяснил, че свети Атанасий тук има предвид езичниците и против тях обръща думите си. Християните никога не са служили на тварта вместо на Единия за всички Бог, както ги обвинявали иконоборците. Оказало се също така, че иконоборците често привеждали думите на светите отци откъслечно, без връзка с предшестващите или следващите изречения, поради което можело да се получи желания от тях самите смисъл.

Накрая някои от посочените от иконоборческия събор изрази се оказали напълно фалшифицирани.

Когато се оказало, че основанията на Копронимовия събор за оправдание на своите вероопределения са лъжливи и недостатъчни, за всички станало ясно, че и самите му вероопределения, основани на тях, са лъжливи. Затова отците на събора скоро преминали към окончателно изработване на собствено вероопределение. Те сметнали за необходимо в него най-напред да споменат повода за свикването на събора и за предприетите трудове, после да приведат дословно целия Символ на вярата и опровержението на всички онези ереси, които вече били опровергани от шестте предишни Вселенски събори, и накрая за вечни времена да утвърдят догмата на иконопочитанието:

- Ние постановяваме светите и честни икони да бъдат предлагани за поклонение също така, както и изображението на честния и животворящ Кръст, независимо дали ще са направени от бои или мозайка, или от някакво друго вещество, само да са изработени по надлежния начин, независимо дали ще се намират в светите Божии църкви, на свещените съдове или одежди, на стени или дъски, или в къщи и по пътищата, а също дали ще са икони на нашия Спасител Господ Бог Иисус Христос или на Непорочната ни Владичица света Богородица, или на честните ангели и всички свети и праведни мъже. Колкото по-често с помощта на иконите те станат предмет на нашето съзерцание, толкова повече онези, които гледат тези икони, ще бъдат подтикнати към възпоменание за самите първообрази, ще придобият повече любов към тях и ще получат по-голям подтик да им въздават целувание, почитание и поклонение, но в никакъв случай онова истинско служение, което по нашата вяра подобава единствено на Божественото естество. Онези, които гледат тези икони, пожелават да им палят тамян и в тяхна чест да палят свещи, както това се е правило в древността, защото честта, отдавана на иконата, се отнася до нейния първообраз, и покланящият се на иконата се покланя на изобразената на нея ипостас". "Онези, които се осмеляват да мислят или учат иначе", "ако това са епископи или клирици", трябва да бъдат "низвергнати", а "ако са монаси или миряни", да бъдат отлъчени.

Съборът завършил с прослава на Господа от всички епископи, началници, воински чинове и други граждани на Константинопол, които в неизброимо количество запълнили залите на двореца. Списъците на съборните деяния били пратени на папата, на източните патриарси, на императрицата и императора и на всички църкви от Константинополския патриархат.

Така тържествено завършил възстановилият истината на

иконопочитанието и досега ежегодно честван на 11 октомври (*по православния календар - 24.10 по еретическия - б.р.*) от цялата Източноправославна Църква Седми вселенски събор.

Кондак, глас 2:

Иже из отца возсияв сын неизреченно, из жены родися сугуб естеством, Егоже видяще, не отметаемся зрака изображения: но сие благочестно начертающе, почитаем верно, и сего ради истинную веру церковь держащи, лобызает икону вочеловечения Христова.

(Просиялият неизречено Син от Отца се роди от Жена с двойно естество; виждайки Го, не отхвърляме лика на изображението Му, но като го рисуваме благочестно, го почитаме с вяра; затова държейки истинната вяра, Църквата целува иконата на Христовото въчовечаване.)

ЧЕТИ-МИНЕИТЕ

{{_LINK1_}}

buditeli.info © 2017